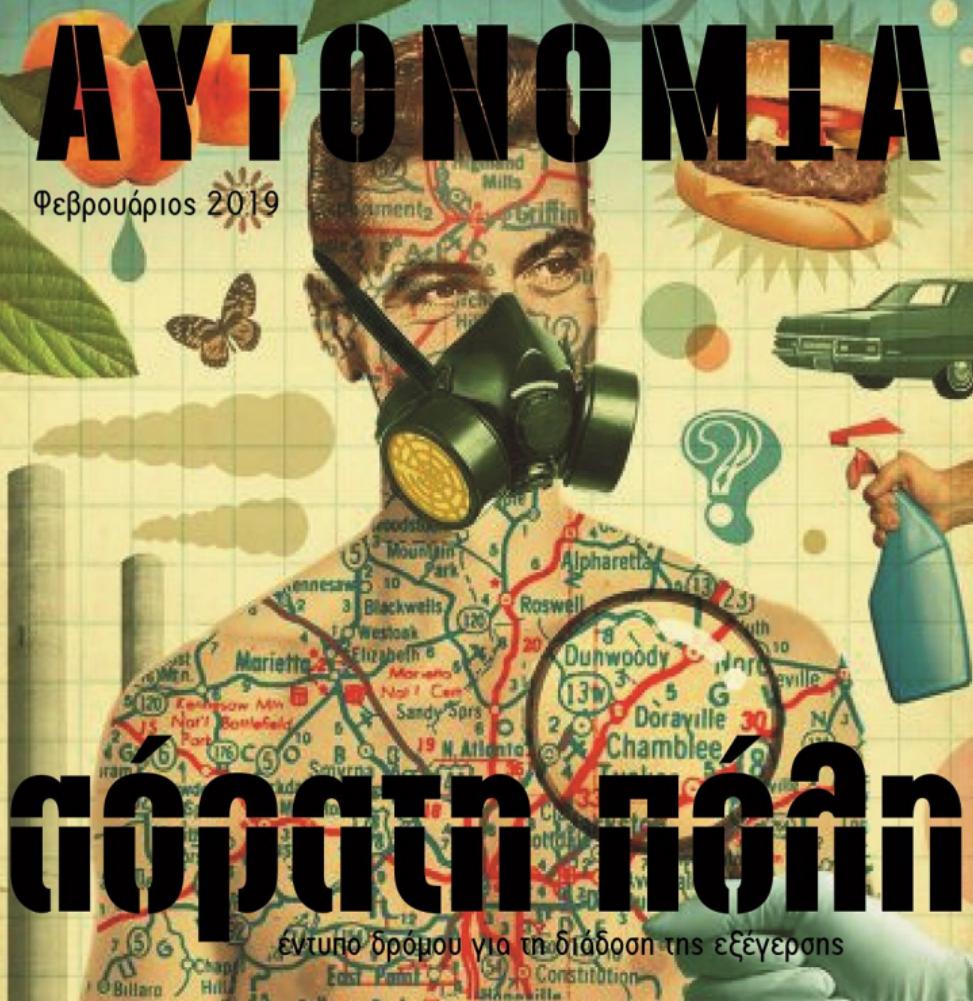

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

Φεβρουάριος 2019

αόρατη πόλη

εντυπωδό δρόμος για τη διάδοση της εξέγερσης

Κοινωνική αυτονομία σημαίνει
ότι η κοινωνία όχι μόνον θέτει
τους δικούς της νόμους αλλά
και ότι αναγνωρίζει τον εαυτό
της ως πηγή των κανόνων της.

K. Καστοριάδης

Ζ ούμε (sic) σε μια ποδιτεία που πρωθεί την επερνομία και την εσωτερική τυραννία, την προσωπική ιδιοτέλεια και τη συλλογική χειραγώηση. Ζ ούμε σε μια ποδιτεία που αρνείται να αναθρέψει πολίτες με ελεύθερο θίσος και να τους προσφέρει επειθερία δράσης. Ζ ούμε σε μια ποδιτεία που δεν επιτρέπει καινούριους ορίζοντες στοχασμού. Δεν επιτρέπει να ανανεώνουμε και να εξερευνούμε ότι μας ενώνει και μας καθιστά ενεργά μέλη μιας κοινότητας.

Κινούμαστε σε μια ποδιτεία που δεν θέλει να γνωρίζει τις πραγματικές μας σκέψεις, που μας εξαναγκάζει να ζητάμε διεξόδους στην ανωμαλία των μαζών, των μεγαλουπόδηων και των τηλεοπτικών θεαμάτων, στον έρωτα χωρίς ανταπόκριση, το ανοργασμικό σέξ, τον εθισμό σε ένα βίο όνειρο νοήματος. Η ζωή μας καθορίζεται από τον διαρκή συμβιβασμό δύο αντίτροπων πλευρών. Από τη μία βρίσκονται οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας και από την άλλη οι εντολές του συστήματος.

Δεν είμαστε απλά παράγωγα του συστήματος, τείνουμε να το αναπαράγουμε καθώς ενεργούμε μέσα στις προκαθορισμένες παραμέτρους του. Όσο δειτουργούμε με βάση τον κοινωνικό ρόλο που μας έχουν κληρονομήσει, είμαστε απόλυτα «επειθεροί» να διάγουμε μια ζωή που επερκαθορίζεται σε κάθε της στιγμή (ιδιωτικές εταιρείες, κράτη, κυβερνήσεις, ιεραρχίες). Με άλλα λόγια, είμαστε επειθεροί να επιλέξουμε το οτιδήποτε, αρκεί αυτό να μην αντιβαίνει στη λογική του καπιταλισμού. Όταν αρνιόμαστε αυτή τη λογική, τότε καταλαβαίνουμε τα πραγματικά δρια της «επειθερίας» μας.

Η σχέση ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζό-

στην παραγωγή με σκοπό το κέρδος για πογαριασμό των αφεντικών. Συνεπώς, οδηγούμαστε στην αποξένωση από τους καρπούς του μόχθου μας. Η εργασία γίνεται βαρετή κι επιβεβλημένη, στείρα, χωρίς φαντασία, προσμονή κι δημιουργικότητα. Όταν τόσο μεγάλη εργασιακή υπεραξία αποδίδεται σε άψυχα αντικείμενα, καταλήγουμε να ανήκουμε σε αυτά, αντί να ανήκουν αυτά σε μας.

Φυσικά, οι περισσότεροι δεν είμαστε σκλάβοι.

Λιθωτίζουμε ότι δεν μπορούμε ν' αγιτάξουμε τον κόσμο χωρίς ν' αγιτάξουμε τον εαυτό μας και αντίστροφα.

Μπορούμε να αρνηθούμε, να φύγουμε, να τα παρατίσουμε.

Αλλά πού μπορούμε να πάμε και τι μπορούμε να κάνουμε; Ή αυτό το ερώτημα βρίσκεται στο επίκεντρο του ζητήματος της αυτονομίας.

Για πολλούς, αυτονομία σημαίνει απλώς ατομική ανεξαρτησία. Την αντιλαμβάνοντας ως τη διαδικασία ενπλοκής, φυγής από την πατρική εστία, εύρεσης εργασίας, απόκτησης χρήματος και αυτόβουλης πλήψης αποφάσεων.

Η αυτονομία δεν έχει να κάνει με τις δυνατότητές μας ως καταναλωτές. Καμία ατομική προσπάθεια, είτε πρόκειται για «πθικό καταναλωτισμό», διαπογισμό, ψυχανάπλυση, ή καταψυγή στον εσωτερικό μας κόσμο, δεν αρκεί για να κάνουμε αυτό το άλμα ως κοινωνία. Η αυτονομία είναι αναγκαστικά συλλογική υπόθεση. Όταν λοιπόν μιλάμε για

αυτονομία, δεν μιλάμε για κάποιες διαδρομές ατομικής ανεξαρτησίας, ούτε φυσικά για απόσυρση από τα εγκόσμια σε κάποιο μακρινό καταφύγιο. Η άρνηση κι η ανυπακοή αποτελούν όπλο στα χέρια μας, μόνο όταν εφαρμόζονται συλλογικά, με τη συνδυασμένη ευρηματικότητα και ισχύ που αυτό συνεπάγεται. Η αυτονομία δεν μπορεί ποτέ να επιτευχθεί σε ατομικό επίπεδο, όπως τα αστικά στερεότυπα θεωρούν, θέλοντας να θέσουν την προσωπική επιτυχία βασική προϋπό-

θεση ευτυχίας.

Ποια ο σημασία της αυτονομίας σήμερα; Φαίνεται ότι έχουμε φθάσει στο σημείο όπου η πίστη στα διάφορα σχήματα των αντιπροσωπεύσεων – κοινοβούλιο, συνδικάτα, συλλογικό φορέας κλπ. έχει εξαντληθεί. Ή καν' εξακολούθηση προδοσία από εκείνους που υπόσχονται τα πάντα και τελικά δεν προσφέρουν τίποτα, απλά και η απομάκρυνση των εξουσιαζόμενων από τα κέντρα πλήψης αποφάσεων που αφορούν την καθημερινή τους ζωή έχει οδηγήσει πολλούς από μας στην απάθεια και τον κυνισμό. Κάποιοι αρχίζουν να αμφισβητούν την ιδέα ότι η συμμετοχή στη πλήψη αποφάσεων πρέπει να περιορίζεται μόνο στο δικαίωμα ψήφου κάθε πλίγα χρονία. Οι έννοιες της συμμετοχής, της ανοιχτής δημόσιας συζήτησης, της διαβούλευσης,

της σύσκεψης μέσα από άμεσες δημοκρατικές διαδικασίες αναδύονται από το περιθώριο και, πολλής φορές, επιβιωνόνται ως ο πρωταρχικός θεσμός για οιλόκληρες κοινότητες ανθρώπων σε όποιον κόσμο.

Η αυτονομία είναι, ταυτοχρόνως, μέσο και σκοπός. Είναι η πράξη εμφύτευσης του «δέντρου του αύριο», απλά και το ίδιο το

αύριο των ποιητών και διαφορετικών αποχρώσεων: πιλούσιο, ποικίλο, σύνθετο και πολύχρωμο. Η αυτονομία είναι επευθερία και συνδετικότητα, προϊόν αρχέγονης διαίσθησης και αναγκαστικής συλλογικότητας, μια ακατάσχετη επιθυμία που υπερβαίνει κάθε εμπόδιο διαπλύνοντας κάθε απόπειρα να συντριβεί η βιούποση για επευθερία, μια διαδικασία κατά την οποία οι άνθρωποι ως άτομα και ως συλλογικότητες δομούν στο παρόν, το μέλλοντους.

Η κουλιόυρα του καπιταλισμού ταυτίζει την αυτονομία ως κεντρικό μπλαντισμό της «επεύθερης» αγοράς. Στον καπιταλισμό τα πάντα είναι εμπόρευμα (εργασία, θέαμα, πληροφορία) και η επευθερία κίνησής του στις αγορές, εξασφαλίζεται από το να εξασκούμε την αυτονομία μας ως καταναλωτές στην αγορά (όπου το ύψος των τραπεζικών μας καταθέσεων καθορίζει το ποσοστό συμμετοχής μας. Με άλλα λόγια, είμαστε επεύθεροι ως καταναλωτές).

Βάσει αυτής της ποικιλής, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο κι η Παγκόσμια Τράπεζα γίνονται υπέρμαχοι της «επεύθερίας». Σε ένα τέτοιο «επεύθερο» κόσμο, η τροφή, το νερό, π στέγαση, π παιδεία κι η υγεία γίνονται, πρωταρχικά, αντικείμενο επιχειρηματικής δραστηριότητας. Η ανάγκη να αναγνωριστούν τα παραπάνω ως βασικά δικαιώματα κι όχι ως εμπορεύματα, θεωρείται «φραγμός στην επιχειρηματική δραστηριότητα».

Η πραγματική επευθερία του να δημιουργείς, να συνεργάζεσαι, να παράγεις, να ονειρεύεσαι και να αντιπαμβάνεσαι τι δική σου αυτονομία μέσα από το σεβασμό και την αναγνώριση της αυτονομίας των άλλων, προϋποθέτει

πην εἰλευθερία να ζεις σε αυτόν τον κόσμο μόνο, μέσα σε ένα πλάσιο αιλπίλεγγύς και συλλογικής συνεργασίας και διαβούλευσης.

Η αυτονομία, συμπεριλαμβάνει δίκτια κοινωνικής υποστήριξης τα οποία ανήκουν στην κοινότητα και διαχειρίζονται από αυτήν. Βασίζεται στην εγκαθίδρυση αμοιβαίας συνεργασίας, συλλογικής μόρφωσης και αδιαμεσοδήπτης αιλπίλεγγίδρασης.

Με οριζόντια οργάνωση δίκιας αντιπροσώπους, με πλήρη αυτονομία, σεβασμό και αιλπίλεγγύ σε κάθε συλλογικότητα.

Πάντα θα αδικούμε την έννοια της αυτονομίας αν θέλουμε να την ορίσουμε πλήρως. Ως θεωρία και πράξη, είναι το ζωτικό κορμάτι των κινημάτων ενάντια στον καπιταλισμό συνοικικά αιλπά και σε κάθε θέσμιση που βασίζεται σε ανώτερους και κατώτερους. Η αυτονομία είναι εἰλευθερία, ενότητα και διαφορετικότητα.

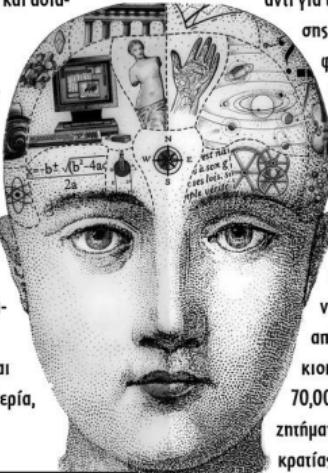
AYTONOMIA KAI KOINOTHTA

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα κοινοτήτων που έχουν κάνει το άλμα προς μια μορφή καθημερινής αυτονομίας, σε απειλευθερωμένες ζώνες όπου θεωρία και πράξη είναι πλέον συνυφασμένες. Άλλοι ό στον κόσμο, η αυτονομία είναι περισσότερο κατακερματισμένη κι ελπιδής. Μπο-

ρεί να είναι κάποιος που καθλιεργεί ο ίδιος την τροφή του, κάποια που οργανώνει ένα συνεταιρισμό παραγωγών, κάποιοι που συμμετέχουν σε μια πρωτοβουλία της γειτονιάς για τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας. Είναι να μεγαλώνεις σωστά το παιδί σου, να καταλαμβάνεις ένα κτήριο, να αρνείσαι μια δουσπειά, να δουηλεύεις για την ευχαρίστηση σου αντί για τη πεπτά. Αυτές οι απόπειρες απόδρασης, παρότι μικρές και συχνά αφανείς, συμφύνονται με άλλες, δημιουργούν κύκλους και πολλές φορές εξαπλώνονται με εκθετικό ρυθμό.

Άς γνωρίσουμε κάποιους:

Οι Kuna (ή Guna) ζουν σε 50 μικρά νησιά στο αρχιπέλαγος του Ειρηνικού Comarca Kuna Yala, που βρέχει τις δυτικές ακτές της Κολομβίας και του Παναμά. Κέρδισαν την αυτονομία τους μετά από αιματόρροι αγώνα ενάντια στην αποικιοκρατική αστυνομία το 1925. Σήμερα, 70,000 Kuna διευθετούν τα καθημερινά τους ζητήματα μέσα από ένα σύστημα άμεσης δημοκρατίας: Περίπου 50 διαφορετικές αυτόνομες κοινότητες συνδέονται ομοσπονδιακά μέσω του Γενικού Κογκρέσου των Kuna, που συνέρχεται μια φορά κάθε έξι μήνες. Κάθε κοινότητα έχει τους δικούς της κανόνες κι είναι τελείως αυτονόμη παρό τις άλλες, με μοναδική μπορχέωση την αποστολή τεσσάρων αντιπροσώπων στο Κογκρέσο με σκοπό τη διακοινοτική συνεργασία και τη λήψη αποφάσεων για ζητήματα που αφορούν όλους τους Kuna.

Από την Δύση και τους «Autonomia nella base» της Ιταλίας, τους Organisasi Papua Merdeka (Κίνημα για την Απελευθέρωση της Παπούα) της δυτικής Παπούα, αποκίας της Ινδονησίας. Από τους Cauca της Κολομβίας μέχρι τις κοινότητες στην Kerala της νοτιοδυτικής Ινδίας και τους asamblistas και piqueteros των εξεγέρσεων στην Αργεντινή, απότοι άνθρωποι σε όπλο τον κόσμο διαμορφώνουν πολιτικούς και κοινωνικούς σχηματισμούς που έχουν τη ρίζα τους στην κεντρική ιδέα της αυτονομίας.

Φυσικά, το εγχείρημα αυτόνομης οργάνωσης με τη μεγαλύτερη παγκόσμια επιρροή είναι αυτό των Z απατίστας στο Μεξικό. Από την πρωτοβουλία ντόπιων γυναικών που διεκδίκησαν μια σειρά δικαιωμάτων για τις γυναίκες, ενάντια στην πατριαρχική κουλτούρα που τις περιέβασε, μέχρι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο των Z απατίστας, τις εθνικές και διεθνείς συνελεύσεις, γνωστές ως encuentros, που οδήγησαν στην ίδρυση του People's Global Action κι επηρέασαν σε σημαντικό βαθμό την ανάπτυξη του κινήματος του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ, καθώς και την Έκτη, το διεθνές κάλεσμα αντίστασης των Zapatistas, η συμμετοχή στην οποία δεν

προϋποθέτει τίποτα άλλο από τα «όχι» που μας επειθερώνουν και τη δέσμευση να οικοδομήσουμε τα «ναι» που μας ενώνουν σε μια κοινή ζωή.

Τον Δεκέμβρη του 1994 ο ΙΙΙΙ εξεγερμένες κοινότητες της Τσιάπας, συγκροτούν ανά ομάδες κοινοτήτων αυτόνομους δήμους, που εξακολουθούν ως σήμερα να αποτελούν τη βάση κοινωνικής συγκρότησης των εξεγερμένων θιαγενών. Οι αυτόνομοι δήμοι οικοδομούν τις συνθήκες ενός μελίτοντος που αυτές οι ίδιες θέλουν να αποφασίζουν και να προσδιορίζουν. Βασικό κύτταρο της οργάνωσης των Αυτόνομων Εξεγερμένων Δήμων αποτελούν οι συνελεύσεις των κοινοτήτων που είναι και οι μόνες που έχουν αποφασιστικό χαρακτήρα. Στις συνελεύσεις έχουν δικαίωμα να πάρουν μέρος όλοι οι άντρες, οι γυναίκες και τα παιδιά πάνω από 14 χρονών. Οι αποφάσεις παίρνονται με μορφωνία και είναι δεσμευτικές για όλες τις Αρχές. Για να υπάρξουν συμφωνίες ανάμεσα στις κοινότητες, έχουν δημιουργηθεί Δημοτικές Συνελεύσεις που απαρτίζονται από τις Αρχές και τους Λειτουργούς που ορίζει η κάθε κοινότητα σύμφωνα με τις συνήθειες και τις ανάγκες της. Οι αρχές και οι λειτουργοί έχουν τη συναίνεση και τη συμφωνία των γενικών συνελεύσεων των κοινοτήτων τους και επιδιώκουν τη συμφωνία σε επίπεδο δήμου.

Οι διάφορες αρχές σε δημοτικό επίπεδο οργανώνονται σε Συμβούλια και Επιτροπές που είναι επιφορτισμένες να εκπληρώσουν τις συμφωνίες, υποστηρίζοντας τις εντολές των κοινοτήτων τους, απλά έχουν και την υποχρέωση να κάνουν προτάσεις και να αναζητήσουν βιώσιμες πλύσεις στην κατεύθυνση μιας αξιοπρεπούς ζωής. Οι αποφάσεις, οι συμφωνίες και οι εργασίες είναι συλλογικές και συζητούνται σιγά σιγά σε κάθε κοινότητα και στα διαφορετικά διοικητικά επίπεδα ώσπου να υπάρξει γενική συμφωνία. Τα καθίκοντα και οι αποφάσεις στο εσωτερικό κάθε Συμβούλου και Επιτροπής είναι επίσης συλλογικά. Την ευθύνη για το συντονισμό των Συμβούλων και των Επιτροπών έχει το Αυτόνομο Συμβούλιο, που τα μέλη του επίσης εκλέγονται από τις γενικές συνελεύσεις των κοινοτήτων. Το ίδιο έχει σαν καθίκον την υπεράσπιση των πολιτικών του Δήμου, την επαφή με άλλες οργανώσεις καθώς και την επαφή και τη συνεργασία με τη διεθνή και εθνική Κοινωνία των Πολιτών και τις Επιτροπές Αλληλεγγύης. Άν και υπάρχουν διαφορές από Δήμο σε Δήμο ο βασικός κορμός πάνω στον οποίο κτίζεται η οργάνωση των Δήμων είναι η εκπλήρωση των βασικών αιτημάτων τους zanatopisou για Δικαιοσύνη, Γη, Αυτονομία, Υγεία, Εκπαίδευση. Έτσι πέρα από το Αυτόνομο Συμβούλιο υπάρχει:

Η Αγροτική Επιτροπή που σαν πειτουργία της έχει

τη φροντίδα της αυτόνομης περιοχής και των πόρων της. Να πάνει τα προβλήματα γης ανάμεσα σε κοινότητες. Να φτιάχνει χάρτες και έγγραφα των γαιών του κάθε Δήμου. Να προωθεί προγράμματα αγροσικολογίας με στόχο την αυτάρκεια σε παραγωγή των κοινοτήτων και την καθή διαχείριση της γης. Να εκπαιδεύει τις αγροτικές αρχές πάνω στους κινδύνους της βιοπειρατείας. Αυτή τη στιγμή σε πολλούς Δήμους εισιτάζονται οι πρώτοι αγροτικοί και εδαφικοί νόμοι.

Η Επιτροπή Τιμής και Δικαιοσύνης έχει σαν ευθύνη της να επιβλέπει την τήρηση των συμφωνιών και των νόμων κάθε κοινότητας. Επίσης να συντάσσει τους δημοτικούς νόμους και να επιλύει προβλήματα δικαιοσύνης ανάμεσα σε μέλη διαφορετικών κοινοτήτων, καθώς και προβλήματα μετών μιας κοινότητας που θεωρούν ότι αδικούνται από την κοινότητά τους ή τις αρχές.

Το Συμβούλιο Υγείας έχει στην ευθύνη του το συντονισμό και την εκπαίδευση των πειτουργών υγείας των κοινοτήτων. Επιπλέον την προώθηση εκστρατειών υγείας σε δημοτικό επίπεδο. Επίσης μέσα από συγκεκριμένα προγράμματα υγείας τη δημιουργία ενός δικτύου μίνιμου υποδομής που περιλαμβάνει φαρμακεία, κλινικές και νοσοκομεία.

Το Συμβούλιο Εκπαίδευσης ευθύνεται για το κτισμό ενός εκπαιδευτικού συστήματος σύμφωνου με τις

αρχές των Ζ απατίστας και την ιθαγενική κουπιτούρα της κάθε περιοχής, ένα εκπαιδευτικό σύστημα που σέβεται και δυναμώνει τη συλλογική οργάνωση των πλάων. Ευθύνη του είναι να αναζήτηση και να οργάνωση της εκπαίδευσης των πολιτιστικών πλειουργών, ο συντονισμός των εργασιών ανάμεσα στα διαφορετικά σχολεία και η δημιουργία της απαραίτητης υποδομής, όπως κέντρα εκπαίδευσης, βιβλιοθήκες κ.λπ.

Το Αυτόνομο Συμβούλιο μαζί με τους εκπροσώπους της κάθε κοινότητας, τα μέλη των Επιτροπών και των Συμβούλιων, τους συντονιστές και τους πλειουργούς απαρτίζουν τη Γενική Συνέλευση του Δήμου.

Να σημειώσουμε εδώ, ότι όπλες οι αρχές όπως και οι πλειουργοί και τα μέλη των επιτροπών εκπλέγονται για τρία χρόνια, εργάζονται χωρίς οικονομικά οφέλη και είναι άμεσα ανακλητοί και ανακλητές από τις γενικές συνελεύσεις των κοινοτήτων. 25 χρόνια μετά την ένοπλη εξέγερση

του 1994 οι Ζ απατίστας δημιώνουν έτοιμοι να υπερασπι-στούν την αυτονομία που δημιούργησαν ενάντια στα ύπουλα σχέδια της κυβέρνησης για την καταστολή και εξα-φάνιση των αυτόνομων κοινοτήτων.

Η μεγαλύτερη ίσως κριτική που τίθεται στην οικο-αυτονομία είναι αυτή περί μοναχισμού. Κάποιες κοινότητες έχουν καταλήξει να είναι μονακικές ομάδες. Το ίδιο όμως μπορεί να ισχυριστεί κάποιος για τα στέκια στις πόλεις, για τις καταλήψεις ή ακόμα και για τους κατοίκους της ίδιας πολιτακοικίας. Στη κοινότητα μπορεί να εξελιχτεί η ιδεολογία και να γίνει ορμητήριο κινητοποιήσεων, μέρος ζυμώσεων, έμπρακτης γνώσης και εξωστρέφειας. Οι οργανωμένες κοινότητες επικοινωνούν με δυναμικότητα με το κίνημα, παρα-μένοντας πραγματικότητες για πολλές «Θεωρίες» που στις πόλεις παραμένουν περισσότερο στο φαντασιακό, δημιουργώντας με δρόμους του θεάματος δράσεις για να ικανοποιούσουν και να γοντεύουσουν.

Οι κοινότητες είναι η πρώτη απάντηση στη δύνη των αναγκαίοτητα του καπιταλισμού και της κοινωνίας της αφθονίας. Οι πολιτικές κοινότητες δεν είναι πολιτικό μανιφέστο! Είναι απάντηση. Δεν θέτουν κανούργια ερωτήματα, αλλά προσπαθούν να απαντίσουν στα δύο υπάρχοντα. Απαντήσεις από εμάς για εμάς και όχι ιδεολογήματα που αποπλανούν.

Ο τρόπος πειτουργίας κάθε τέτοιας κοινότητας δεν έχει παρά να ξεκαθαριστεί από τα μέλη της χωρίς δόγμα απλά με βάση τις ικανότητες, τα ιδεολογικά πιστεύω, την ιδιομορφία των συνθηκών και την πραγματικότητα των γεγονότων. Θέματα όπως η χρήση της τεχνολογίας, οι ποικιλές που θα διαμορφώνονται και τα δρίσια της προσωπικής αυτονο-

μίας, θα διαμορφώνονται, θα επαναπροσδιορίζονται και θα ανανεώνονται μέσα στο χρόνο από τα μέλη. Η κάθε κοινότητα αυτοκαθορίζεται με μοναδικότητα και συνειδητότητα. Οι ανάγκες και οι ικανότητες κάθε ομάδας είναι και οι θεμελιώδεις βάσεις με απότερο σκοπό την κοινωνία της αυτονομίας χωρίς κανένα είδος επεκτατισμού.

Η κριτική είναι η αναγκαία σταθερά σε μια κοινότητα. Η δράση της θα την κρατάει ζωντανή και μακριά από το να καταπλήξει ακίνητην και απομονωμένη. Άν καταπλήξει αστικό παραπαϊδί ή στην χειρότερη εκδοχή στα όρια του

τουριστικού, θα φτάσει το κράτος να τη διαφημίζει και τελικά να την κειραγωγήσει.

Η κοινότητα δεν είναι μια αποκλεισμένη περιοχή, συμμετέχει ως ζωντανός οργανισμός, απελευθερωμένη από τον θεισμό του θεάματος, της μοναξιάς και της απάθειας της καθημερινής ζωής της κατανάλωσης, αποτελώντας αφεπτρία σύγκρουσης. Δεν γίνονται για να γητώσουν κάποιοι και να αφήσουν τους υπόδιοιους να υποφέρουν. Είναι ομάδες απεξάρτησης και προετοιμασίας, όχι πουσακαστήρια και αδιαφορία για τη ζωή του συνόλου. Δεν είναι παρά προεπανα-

στατικές σχολές και οργανώσεις που θα περαματίζονται για τις συνθήκες που θα μπορούνσε να ζήσει η κοινωνία οπόκληρη κι όχι κάποια άλλη ελίτ. Η κοινότητα δεν αδιαφορεί απλά μάχεται με όρους που πα-

πεύει να φτιάξει. Δεν αποσύρεται από τη Δράση, αλλά αντίθετα ο τρόπος ζωής της γίνεται η δράση. Οι αυτόνομες δομές των κοινοτήτων είναι η αφεπτρία για μια κοινωνία χωρίς εξαρτήσεις, είτε προσώπων, είτε δομών.

Η αστική κοινωνία δεν ασκούεται με την πειτουργία της εκάστοτε κοινωνίας παρά την θεωρεί δεδομένη, ως μέσο παραγωγής και μόνο. Η κοινωνία έχει προεπιλεγμένο τρόπο ζωής και πειτουργίας με βάση της ανάγκες της παραγωγής. Θα ζήσει έτσι όπως θέλουν οι βιομηχανίες. Η επευθερία της κατανάλωσης που θριαμβευτικά διαλαπούν οι

Τίποτα για μας χωρίς εμάς

καπιταλιστές δεν είναι επιλογή. Άκομη κι αν αρνηθεί μια κοινωνία ένα πρόϊόν δεν το επιλέγει. Άκομη και ο όργανος είναι επιλογή που προωθούν τα διευθυντήρια.

**AYTONOMIA ΣΤΑ ΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ
AFFINITY GROUP/KOMMOUNES**

Αυτοσυντηρούμενες τέτοιες κοινότητες -Zona Autonoma-, υπάρχουν εδώ και 30 χρόνια στην Ιταλία. Εκεί πολλές κοινότητες καλλιεργούν οι ίδιες σε εκτάσεις που τελούν υπό κατάληψη ή απλά έχουν δοθεί σαν δωρεά (!!!). Στη Τοσκάνη είναι πάνω από 30 σπίτια και 200 άνθρωποι που στηρίζονται στη συλλογική εργασία ακτιβιστές, πειτούργει με τον ίδιο τρόπο, που στους Γάλλους πειτούργειν οι Action Committees ή στους Γερμανούς οι Κομμούνες ή με το ένα ή άλλο Όνομα σε κάποιους άλλους, στην ουσία όμως πρόκειται για το ίδιο περίου πράγμα. Συνήθως είναι μία προχωρημένη συμμετοχική ομάδα από διανοτικά και ιδεολογικά συγγενή άτομα, με πλίγο πολύ όμοιο τρόπο ζωής και, σε προ-έκταση, μία ομάδα φίλων ενωμένων με δεσμούς απληπλοεκτίμησης και απληπλεγγόντας. Το αποτέλεσμα συνασπισμού μερικών ανθρώπων που αισθάνονται την ανάγκη της συλλογικότητας, έχοντας συμφωνήσει

προηγουμένως πάνω στις μεθόδους δραστηριοποίσης τους. Το affinity group αντιτίθεται στην πλογική του μαζικού αιτήμου.

Από τα affinity group, βγαίνει το στενότερο σχάμα του «Κλάδου Απασχόλησης» (Job Branch) με μία ομάδα που μπορεί να είναι εκδοτική συνεργατική, οικοδομική ομάδα, θεατρικό γκρουπ, σικοτεχνία παραγωγής τροφίμων, ενδυμάτων κ.πλ. Ο «Κλάδος Απασχόλησης» είναι μία εξαίρεση στον κύκλο του affinity group, καθώς διεισδύει μέσα στην υπόδιοιππη κοινωνία, ερχόμενος σε επαφή με άλλους εργαζομένους και φτιάχνοντας χαλαρές εργασιακές, κοινωνικές, πολιτικές σχέσεις.

Πιο στενή είναι η έννοια του «Κυττάρου» ή «Πυρήνα». Ο «Πυρήνας» έχει συνήθως την ευθύνη για την εκπλήρωση των στοιχειωδών ζωτικών αναγκών της καθολικής ομάδας που πειτουργεί μέσα στην Κίνηση π.χ. «Τροφοδοτικός Πυρήνας» που μαζεύει την καθημερινή τροφή, «Πυρήνας Παιδικής Μέριμνας» ή ένας «Πυρήνας Μεταφραστών». Μέσα στους «Πυρήνες» κινούνται τέλος, τα άτομα ως μονάδες αυτόνομες, το καθένα με

την δική του «τροχιά», αλλά όλα μαζί δεμένα πάνω στην κοινή πεποίθηση της ανάγκης για την επιβίωση της Κίνησης. Η μη εξουσιαστική δόμηση της Κίνησης βοηθάει στην πιλήρη εξαφάνιση και απόρριψη των σχέσεων κυριαρχίας - υποταγής, διατάζοντος - εκτελούντος, ενώ ο ανταγωνισμός αντιμετωπίζεται με την αμοιβαία απλήπολεκτίμηση και σε συνεχή απλήπεγγυή μεταξύ των ανθρώπινων μονάδων, που εργάζονται μέσα σ' αυτήν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΧΩΡΟΙ

ALL IN YOUR HEAD

Εδώ και πάνω από μία δεκαετία η επίθεση της Ευρώπης ενάντια στις καταλήψεις και τους αυτόνομους χώρους έχει ενταθεί. Το κράτος και τα αφεντικά έχουν θέσει ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εκκένωσης και καταστολής των αυτόνομων χώρων και των καταλήψεων. Υπάρχουν καταλήψεις που εξυπηρετούν το δικαίωμα του καθενός στη στέγη. Καταλήψεις που τις πειτουργούν αυτοοργανωμένες συπλογικότητες, οι οποίες αποτελούν ένα διαφορετικό μοντέλο οργάνωσης της πολιτικής δράσης. Οι ικανότητες, οι αποφάσεις, τα εγχειρήματα, οι ευθύνες, οι υποχρεώσεις απλή και η χαρά, η δημιουργικότητα, η εφευρετικότητα αποτελούν κοινό κτήμα.

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Να υπακούεις και όχι να διατάζεις.

Να εκπροσωπείς και όχι να αντικαθιστάς.

Να μετακινείσαι προς τα κάτω και όχι προς τα πάνω.

Να υπηρετείς και να μην υπηρετείσαις.

Να κατασκευάζεις και όχι να καταστρέφεις.

Να προτείνεις και μην επιβάλλεις.

Να πείθεις και όχι να κατακτάς.

Παρά τις προσπάθειες του κεφαλαίου, του κράτους, των γραφειοκρατικών και κομματικών μπχανισμών να υποτάξουν τα κοινωνικά κινήματα στο διαρκή έλεγχο τους, π αυτοοργάνωση ως μορφή συγκρότησης των κοινωνικών αντιστάσεων συνεχώς επανεμφανίζεται.

Η υπόθεση καταστολής και εκκένωσης των καταδίψεων δεν είναι μια νέα υπόθεση. Η πάταξη των καταδίψεων μπήκε επίσημα στην agenda της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η προπαγάνδα ενάντια στους αυτόνομους χώρους αναφέρεται ότι μέσα σε αυτούς δρουν τρομοκράτες, ότι γίνονται πόλοι συγκέντρωσης εγκληματών, και ότι καταδίπται η απομική ιδιοκτοσιά. Δεν χρειάζεται και πολλές κουρβέντες για να καταδάβει κάποιος ποιοι είναι οι πραγματικοί τρομοκράτες και τι ονοματίζουν εγκληματικές πράξεις. Όσο αναφορά την ιδιοκτησία εκτός ότι είναι κλοπή θα αναφέρουμε κάποιες περιπτώσεις που αποδεικνύουν την απλήγη χρήσης που επικαθιούνται οι αρχές (sic).

Θυμόδοσαστε την κατάσταση της κατάληψης un geht domshuset στην

Δανία, όπου η καταστολή της κατάληψης είχε την σφραγίδα μιας χριστιανικής σέκτας και ενός παρανοϊκού μεγιστάνα πήγέτη της. Το κίτριο αρέσωσης μετά την "έξωση" κατεδαφίστηκε!

Στην μικρή πόλη Dijon στην Γαλλία το τοπικό κίνημα απελευθερώσεως χώρους όπου φιλοξενούνται μετανάστες, τους οποίους εκκένωσε και σφράγισε η αστυνομία, και οι οποίοι πλέον φιλοξενούνται στον αυτόνομο χώρο Tanneries. Η κατάληψη βρίσκεται στις εγκαταστάσεις ενός παπιού εργοστασίου επεξεργασίας δέρματος, ένα πραγματικό πρώτων κοπαστήριο / δούλοφονίας ζώων, και για χρόνια αντιμετώπιζε απειλές και μεθοδεύσεις εκκένωσης. Στην Θεσσαλονίκη, η κατάληψη φάρμαρικα Υφανέτι είναι και αυτή στο στόχαστρο, με την ίδια επίσημη δικαιολογία, δηλαδή ότι σχεδιάζουν την αξιοποίηση του κτηρίου ως μουσείο ή πρόσφατα στην περίπτωση της κατάληψης Mundo Nuevo ως σχολείο δεύτερης ευκαιρίας για τοξικοεξαρτημένους. Άκομη, π κατεδαφίση της κατάληψης Ορφανοτροφείου που εκκενώθηκε

μαζί με καταλήψεις στέγησ. Στην Αθήνα θυμόμαστε παλαιότερα την κατεδάφιση της Σάντα Μπάρμπαρα, την εκκένωση της Villa amalias, την περιπτωση της Λέλας Καραγιάννη που οπειπείται με εκκένωση με φόρο ιδιοχροσίας κ.α. Η εκκένωση και το γκρέμισμα της κατάληψης Τερμίτα στο Βόλο, οι εκκενώσεις της κατάληψης Βίλας Ζ ωγράφου, της κατάληψης μεταναστών/στριών Αλκιβιάδου στην Άχαρνών και του Ανοικτού ζου στη Σύρο, οι εισβολές και εκκενώσεις καταλήψεων στέγησ σε Θεσσαλονίκη, Γιάννενα και Λάρισα κ.α. Είναι γνωστές επίσης και οι συνεχόμενες φασιστικές επιθέσεις σε καταλήψεις, στέκια και αυτοδιαχειρόζομενους χώρους ανά την Ελλάδα από παρακρατικές ομάδες, όπως ο εμπρησμός της κατάληψης Libertatia στη Θεσσαλονίκη.

Στην Ολλανδία ενώ ο νόμος των καταλήψεων απλάζει, το κράτος χρηματοδοτεί επίσημα την οργάνωση των ιδιοκτητών ενάντια στις καταλήψεις.

Τέλος στην Ισπανία η καταστολή έχει ενταθεί και από κρατικούς και από παρακρατικούς τρομοκράτες.

Συννά κυρίως π “παραδοσιακή αριστερά” χαρακτηρίζει τις καταλήψεις και τους αυτόνομους χώρους, ως ένα μικροστικό κόλπο. Οι αυτόνομοι χώροι έχοντας σαν αρχή την αυτοοργάνωση της καθημερινής ζωής μακριά από την σαπίδα της

αυτοκρατορίας της κατανάλωσης, προσπαθούν με συλλογικό αγώνα να βρεθούν εκτός της θεσμικής κυριαρχίας.

Οι αυτόνομοι χώροι αποτελούν για όλους μας ένα χώρο που μαθαίνουμε και αναπτύσσουμε μία κουπιότυρα ενάντια στο σεξισμό, την ιεραρχία, την αποξένωση, την ετερονομία, δημιουργώντας αυτοργανωμένα δομές ασιοποίησης των ικανοτήτων μας σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο.

Σε μια εποχή ακρωτηριασμού των ανθρώπινων σχέσεων, που μιζέριας των ναρκωτικών και του αιλκοοπλισμού, οι αυτόνομοι χώροι εμφανίζονται ως εστίες αντίστασης, ως πραγματική υποδομή για το κτίσιμο μιας ελεύθερης ζωής, αντίθετη στον τρόπο που μας έχει εγκλωβίσει η κυριαρχία.

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΩΣ ΚΙΝΗΜΑ / ΙΤΑΛΙΑ 70'

Από το 1968 και το τέλος της δεκαετίας του 70 αναπτύχθηκε το κίνημα της αυτονομίας στην Ιταλία. Η ιταλική κοινωνία ίσως είναι η πρώτη περίπτωση της ιστορίας του κοινωνικού ανταγωνισμού, όπου η αυτονομία ως κίνημα θέσμισης οδήγησε στην διαμόρφωση εγχειρημάτων που αμφισβητούσαν τον καπιταλισμό απλά και την κυριαρχία, σε πολλά φάσματα της καθημερινότητας των κυριαρχούμενων. Ήταν μία περίοδος που χαρακτηρίζεται από το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της ευημηρίας και της δικτύωσης των σχέσεων παραγωγής και κατανάλωσης, γνωστής και ως μεταβιομηχανική εποχή. Το πέρασμα αυτό στηρίχθηκε από τον "ιστορικό" συμβιβασμό ανάμεσα σε

Κράτος – Κεφάλαιο και συνδικάτα, με τις ευθογίες του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Οι συνθήκες ευνόσσαν την ανάπτυξη ενός εξωκοινοβουλευτικού ριζοσπαστικού ιμένου κινήματος που οδήγησε σε εξεγέρσεις σε εργοστάσια, πανεπιστήμια και γειτονιές των ιταλικών αστικών κέντρων.

Στα πρώτα βήματα ανάπτυξης της αυτονομίας, οι κύριες ομάδες που αναπτύχθηκαν ήταν η Potere Operaio,

μία εργατική οργάνωση που ιδρύθηκε στην Τοσκάνη το 66-67, και η Lotta Continua μία ομάδα που είναι γνωστή για το πρόγραμμα της Κατάπ-

ψης (επανοικειοποίησης) της πόλης στο Μιλάνο και απλού, απλά και πολλές άλλες, όπως μικρότεροι περιφερειακοί συνασπισμοί κοινωνικών αγωνιστών.

Καθώς διανύσσουμε τη δεκαετία του 70, οι περισσότερες από αυτές τις ομάδες χωρίστηκαν σε δύο βασικά απλοποιαστόμενα πλήγματα του κινήματος της Αυτονομίας.

Το πρώτο είναι το πλέγμα της "διάχυτης αυτονομίας" μία κοινωνική συμμαχία ανάμεσα σε φοιτητές και εργάτες οι οποίοι συμμετείχαν στον κοινωνικό ανταγωνισμό μέσα από άμεσες δράσεις (*direct action*) όπως τα αυτο-οργανωμένα ραδιοφώνα και τις καταπήψεις. Το δεύτερο πλέγμα πήταν ένα δίκτυο ομάδων γύρω από τον Antonio Negri, ο "εργατική αυτονομία", ένα πμ-στρατιωτικο-ποιημένο αποκεντρωτικό κίνημα μαχητικών εργατών και φοιτηών.

Η αυτονομία στην Ιταλία ήταν ένα μεγάλο καθειδοσκόπιο ιδεολογικά διαφορετικών συλλογικοτήτων και πολιτικών ομάδων, με τοπικό χαρακτήρα, ενωμένων περισσότερο γύρω από την άργυρη της εργασίας μέσα στις δομές του καπιταλισμού παρά από μία κοινά συντονισμένη στρατηγική. Παρά την κατάρρευσή της

μετά από τις μαζικές συλληφές στις αρχές της δεκαετίας του 80, η έννοια της αυτονομίας επανεμφανίζεται ξανά ως μικρό απλλά ζωντανό ρεύμα μέσα σε ένα ευρύτερο κίνημα αυτοοργάνωσης των κοινοτήτων και των χώρων εργασίας. Έτσι, μαζί με το αναρχικό κίνημα, θα διαμορφώσουν ένα εκτεταμένο δίκτυο ριζοσπαστικών κοινωνικών καταληψεών και σε μικρότερο βαθμό συμβάλλουν στον κοινωνικό ανταγωνισμό στα εργοστάσια, με την δημιουργία επιτροπών εργατών και εναλλακτικών αυτοδιαχειριζόμενων σωματείων.

Παρά τις ιδεολογικές διαφορές, όλες οι συνιστώσες της αυτονομίας υιοθέτησαν μία κοινή στάση ενάντια στην πγεμονία του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος τόσο μέσα στους εργασιακούς χώρους όσο και γενικότερα στην κοινω-

νία. Οι συνιστώσες αυτές θεώρησαν την αυτόνομη δράση των εργατών ως προνομιακό πεδίο της πολιτικής τους πάλης. Παράλληλα θεμελίωσαν ένα νέο πολιτικό χώρο ο οποίος ήταν αντι-κρατικός, με οριζόντιες διαδικασίες θέσμισης. Η άμεση δράση των αυτόνομων ομάδων οδηγούσε στην αυτο-αξιοποίηση της εργασίας από τους κυριαρχούμενους, μέσα από την άρνηση της παραγωγής υπερασίας. Οι πρακτικές της άρνησης του κεφαλιδίου διακένονταν τώρα έξω από το εργοστάσιο σε οιδόκηπη την κοινωνία, παράγοντας νέους τρόπους καθημερινής ζωής που αμφισβητούσαν την ανταλλακτική αξία των εμπορευμάτων και δημιουργούσαν αξίες χρήσης, για την ικανοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών τους, τις συντροφικές κουζίνες, τα αυτοργανωμένα κέντρα υγείας, κλπ. Παράλληλα άλλοι στόχοι όπως η άρνησή τους να πιλήρωσουν τους οργανισμούς παραγωγής ενέργειας, η πολιτική αγορά (η άμεση απαλλοτρίωση του πλούτου), αμφισβητούσαν τον καπιταλιστικό έλεγχο όχι μόνο στο επίπεδο του μισθού στην παραγωγή αλλά και στην κατανάλωση μέσω της οποίας ο μισθός επιστρέφει πίσω στην παραγωγή.

Βέβαια οι διαδικασίες της αυτο-αξιοποίησης δεν καταστρέφουν τη διαδικασία της καπιταλιστικής αξιοποίησης, δηλαδή της παραγωγής υπερασίας στο χώρο της εργασίας. Οποιαδήποτε αυτόνομη στρατηγική που δεν

αντιπαρατίθεται στο σύνολο των σχέσεων ιεραρχίας στα εργοστάσια, το κράτος αλλά και την καθημερινή ζωή των καταπιεσμένων, είναι καταδικασμένη να πέσει στην απομόνωση και τον μαρασμό. Αντίστροφα κάθε προσάθετια διάλυσης των σχέσεων ιεραρχίας σε οικονομία και κράτος, που δε συνδυάζεται με αιλητικές στην καθημερινή ζωή των κυριαρχούμενων, στην κουλτούρα, την τεχνολογία, την αποκέντρωση, τη διάχυση των σχέσεων εξουσίας, την αιλητική γύνη, τη συμμετοχή, μπορεί να οδηγήσει στην αναπαραγωγή των σχέσεων ετερονομίας.

«Αυτονομία στη βάση» ήταν η βασική αρχή της Potere Operaio (Εργατική Δύναμη), της ομάδας και του περιοδικού που βρέθηκε στο κέντρο της κοινωνικής αναταραχής στην Ιταλία στα τέλη της δεκαετίας του '60 και στις αρχές της δεκαετίας του '70, η οποία αυτοδιαλύθηκε το 1973 για να γίνει μέρος ενός ευρύτερου κινήματος που έγινε γνωστό ως Autonomia.

Ως κίνημα, η Autonomia ποτέ δεν ενοποιήθηκε. Ως μια σειρά «ρευστών» οργανώσεων και μεταβαλλόμενων συμμαχιών, αρνήθηκε να διαχωρίσει την οικονομία από την πολιτική και την πολιτική από την καθημερινή ζωή. Αυτή η προσέγγιση οδήγησε τελικά στην ίδεα της άρνησης της μισθωτής εργασίας και την επέκταση του αγόνα από τα εργοστάσια (καταλήψεις, δολήιοφθορά και απεργίες) στις

πόλεις (20.000 κτήρια τελούσαν υπό κατάληψη μετοξύ 1969 και 1975). Το κράτος τελικά σύντριψε την Autonomia ως ενεργή πολιτική δύναμη πρχίζοντας με τις συλλήψεις της 7ης Απριλίου του 1979. Πάνω από 1.500 διανοούμενοι κι αγωνιστές φυλακίστηκαν στη διάρκεια του επόμενου έτους.

Η Ιταλία παραμένει ακόμα και σήμερα με κύριο εκφραστή τους Disobbedienti (Ανυπόκουοι), το δίκτυο κοινωνικών χώρων και αυτόνομων ομάδων που αναπτύχθηκε μετά τις κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο των G8 στη Γένοβα το 2001. Οι Disobbedienti αναδύθηκαν από τις τάξεις των Tute Bianche ένα κινηματικό «εργαλείο» που οφείλουν τη φήμη τους στις άσπρες, οδησσωμες φόρμες, παραγεμισμένες με αφρό ή πλαστικό περιτύλιγμα με φυσαλίδες, που φορούσαν για να προφύλαξθούν από τα χτυπήματα των αστυνομικών κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων στην Πράγα εναντίον της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ. Η διακαή επιθυμία του κράτους είναι η κλιμάκωση της έντασης μέσω της βίας που οδηγεί στη φυλακή και τον θάνατο. Τα διδάγματα του ένοπλου αγώνα στην Ιταλία, που κατέληξε με εκατοντάδες φυλακισμένους τη δεκαετία του '70, δεν πήγαν χαμένα για τους Disobbedienti. Η άργηση εμπλοκής σε άσκοπες συγκρούσεις που προσπαθεί να προκαλεί το κράτος, είναι προϋπόθεση κάθε αυτόνομης δράσης. Το τίμημα είναι υπερβολικά μεγάλο, όπως έμαθε μια οιλόκληρη γενιά

Ιταλών αγωνιστών.

Όταν η σύγκρουση είναι αναγκαία – και πιθανόν θα είναι πάντα αναγκαία – μια αυτόνομη στρατηγική οφείλει να μας απελευθερώνει από τους περιορισμούς που θέτουν οι κανόνες των κρατούντων, αλλά κι από την ίδια μας την προσδοκία ότι αντίσταση σημαίνει πάντα βία στη βία. Η αληθινή αυτονομία σημαίνει καινούργιες κι ευμετάβλητες τακτικές, σημαίνει να δείχνεις υπομονή, να μπορείς να ρέεις πάνω και γύρω από τα εμπόδια, σημαίνει να μάθεις να υποχωρείς, να διασκορπίζεσαι και να ανασυντάσσεσαι, να κατακλύζεις και να περικυκλώνεις. Προϋποθέτει εκπαίδευση κι επικοινωνία, να είμαστε ενεργά μέλη άλλων ομάδων με τα δικά τους προβλήματα και συμφέροντα - πέρα από στενές κοινότητες ακτιβιστών - μέσα στις οποίες θα κατλιπεργούμε κλίμα υποστήριξης. Όλα αυτά είναι θεμελιώδη για μια πρακτική ριζικής κοινωνικής αλλαγής κι όλα αυτά είναι επίσης θεμελιώδη για την ίδια της αυτονομίας ως συλλογικής επευθερίας.

Για να αντιμετωπίσει αυτούς τους αγώνες ο καπιταλισμός αντεπιτίθεται σε δύο μέτωπα:

1. Μέσα στο εργοστάσιο, αρχίζει μια ριζική αναδιάρθρωση, πάγωμα των προσπλήψεων, μαζικές αποιλύσεις. Το 1970 το περιθώριο ποιημένο προπετεριάτο της Ιταλίας υπολογίζεται σε 9.000.000.

2. Ταυτόχρονα το κράτος αρχίζει να σκεδιάζει και να υποηποιεί την στρατηγική της έντασης, προσπαθώντας να εξωθήσει το κίνημα στην στρατιωτική αντιπαράθεση, εγκαινιάζοντάς την με την τοποθέτηση βόμβας σε τράπεζα στο κέντρο του Μιλάνο που έχει ως αποτέλεσμα το 16 νεκρούς.

Την περίοδο 1971-72 οι οργανώσεις του εργατισμού, θα βρεθούν, χωρίς να το καταλάβουν, σε σοβαρή κρίση. Λόγω της άμπωτης των αγώνων στα εργοστάσια, θα περάσουν σε μια διαδικασία κοινωνικής απομόνωσης χωρίς όμως να μειώσουν το επίπεδο αντιπαράθεσης με το κράτος. Η καταστολή θα είναι άγρια. Σε αυτή την φάση, χιλιάδες αγωνιστές επιπλέγουν την έξοδο από τις οργανώσεις και το πέρασμα σε εκανονάδες κοπεκτίβες, επιτροπές, κοινωνικά κέντρα, κατειλημμένα σπίτια.

Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι, η Ιταλική Αυτονομία κάνει την εμφάνισή της το 1973 βασιζόμενη στα παρακάτω γεγονότα:

Την κρίση και την αποδέσμευση ενός τεράστιου ποδιτικού δυναμικού από τις οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς, την κοινωνικοποίηση του εργάτη και τη συνειδητή άρνηση της μισθωτής εργασίας.

Το 1973 ο όρος Εργατική Αυτονομία αρχίζει να σημαίνει κάτι παραπάνω από αυτοοργάνωση των εργατικών αγώνων πέρα από την συνδικαλιστική διαχείριση. Άρχισε να σημαίνει συνθήκες ανταλλαγής, παραγωγής και συμβίωσης αυτόνομης από την αστική νομιμότητα.

Η Ιταλική Αυτονομία μπορεί να χωριστεί σε δυο μεγάλα ρεύματα: στην Οργανωμένη Εργατική Αυτονομία και στη Δημιουργική ή Διάχυτη Αυτονομία. Σκοπός αποτελεί η οργάνωση και πικλοφορία/κοινωνοποίηση των αγώνων, ώστε η αυθόρυβη πάλη να μετατραπεί σε μια ακατάπαυστη επίθεση στον καπιταλισμό.

Το ρεύμα της Δημιουργικής Αυτονομίας περιλαμβάνει δύο τάσεις που διαφέρουν κοινωνικά και πολι-

τικά:

Τους κύκλους προϊσταριακής νεολαίας, οι οποίοι αποτελούν ένα αυθόρυμπο χαλαρό δίκτυο νέων από τα πράσιτα. Οι προβληματικές και οι πρακτικές τους εντοπίζονται κυρίως στην άμεση επανοικευόποιηση (προϊσταριακά ψώνια), στην αυτομείωση, την κατάπληψη κοινωνικών κέντρων και τον αγώνα ενάντια στους εμπόρους της πρέζας.

Τους ινδιάνους των μητροπόλεων, οι οποίοι συγκροτούνται κυρίως στα πανεπιστημιακά κάμπους. "Έλκονται από λαούς που είναι κοντά στη φύση και εμπλουτίζουν το κίνημα της αυτονομίας με τις προβληματικές της οικολογίας, της εναπλακτικής διατροφής και της ελεύθερης χρήσης χασίς.

Η αυτονομία αντιπροσώπευε ένα πεδίο διαρκούς καινοτομίας σε σχέση με τις πολιτικές επιλογές. Ήταν ένας γαλαξίας διαρκούς πειραματισμού στην δημιουργία δομών

βάσης, από εργατικές κοιλεκτίβες και κοινωνικά κέντρα μέχρι εναπλακτικά ραδιόφωνα και τοπικές εφημερίδες. Στο Μιλάνο, στη Πάδοβα, στη Βένετο, στη Τορίνο, τη Ρώμη, το Παλέρμο, τη Νάπολη, τη Μπολόνια, εκατοντάδες τέτοιες δομές αποτέλεσαν το πολύμορφο κίνημα, που ποτέ δύμας δεν βρήκε ενιαίο τρόπο σκέψης και δράσης.

To 1970 ο αγώνας για τις μεταφορές στο Βένετο συγκροτείται σε επιτροπές, ανά γραμμή, μηπλοκάροντας τα πεωφορεία ενάντια στην αύξηση του εισιτηρίου. To 1973 στο Τορίνο η κατάληψη του εργοστασίου της FIAT Μιριαφιόρι θα σημαδέψει σαν εμπειρία όλη την Εργατική Αυτονομία. Τον ίδιο χρόνο, πραγματοποιείται 7ημην οπεργία στην πολικλινική της Ρώμης που πρωταγωνίστει η Κοιλεκτίβη Εργατών και Φοιτητών. To 1975 δημιουργούνται οι κοιλεκτίβες της παντοβιανής Άλτα, που θα πρωταγωνιστήσουν στη «συνδικαλιστικοπόντη» δεκάδων εργοστασίων και εργαστηρίων στην περιοχή. To 1976 σημαδεύτηκε από την έφοδο χιλιάδων νέων στη σκάλα του Μιλάνου και λεπτοπασία ποιητείλων μαγαζιών στο κέντρο της πόλης, μετά από πορείες που έχουν κατέλεσει οι Κύκλοι Προϊσταριακής Νεολαίας. Είναι η επίσης, η χρονιά που θα αρχίσει η ρήξη μεταξύ Ρωμαϊκής και Μιλανέζικης Αυτονομίας.

Το 1977 είναι η χρονιά κορύφωσης του κινήματος της Αυτονομίας. Πραγματοποιούνται καταδήλωσης στα πανεπιστήμια σύνθετης στην Πανεπιστήμιο της Ρώμης, προκαλεί την διαδήλωση κιττιάδων φοιτητών που και αυτή κτυπήθηκε από οπισμένους μπάτσους. Για πρώτη φορά γίνεται χρήση δοπήλων και από την πλευρά των διαδηλωτών.

Την 1η Μαρτίου συγκρούονται φοιτητές με την περιφρύση του Κ.Κ.Ι., όταν ο αρχισυνδικαλιστής Λάρια προσπαθεί να βγάλει λόγο στην Πανεπιστήμιο της Ρώμης.

Στις 11 Απριλίου πραγματοποιούνται οδομαχίες στην Μπολόνια μετά την δολοφονία συντρόφου από μπάτσου.

Στις 12 Απριλίου 50.000 διαδηλώνουν στην Ρώμη ενάντια στην καταδίκη Αναρχικού συντρόφου.

Στις 14 Μαΐου ομάδα νέων επιτίθεται με πιστόλια ενάντια στους μπάτσους και σκοτώνει έναν από αυτούς. Ένα κούμπατί του κινήματος έχει ήδη πλέον κάνει την επιλογή του ένοπλου.

Το καλοκαίρι του '77 με την βοήθεια του Κ.Κ.Ι. το ιταλικό κράτος φυλακίζει 300 αυτόνομους. Η κρατική καταστολή κτυπάει τις δομές του κινήματος (βιβλιοπωλεία, εκδοτικούς οίκους, ραδιόφωνα, εφημερίδες, κτλ.).

Στα τέλη του Σεπτέμβρη κιττιάδες άτομα παίρνουν μέρος στο συνέδριο της Μπολόνια ενάντια στην καταστολή. Η ρήξη μεταξύ των στρατικοποιημένων δομών και της Αυτονομίας γίνεται πλέον ανοικτή. Οι ένοπλες ομάδες προσπαθούν να επιβεβαιώσουν την επιρροή τους στο κίνημα.

Στις 7 Απριλίου του 1979 πραγματοποιούνται εκατοντάδες συντηρήσεις μελών της Εργατικής αυτονομίας. Το 1981 από τους 4.000 πολιτικούς κρατούμενους, οι 1.000 ανίκαν στην Εργατική Αυτονομία.

Η στρατιγική της έντασης που εφάρμοσε το ιταλικό κράτος, σε συνδυασμό με την δυσκολία συγκρότησης ενός πολιτικού κινήματος ικανού που με τις δομές βάσης του να επεκτείνεται στην πλειοψηφία της κοινωνίας, εγκλωβίστηκε στην πγεμονία των στρατιωτικών αντάρτικων σχηματισμών που περιθωριοποίησαν το κίνημα βάσης και την κινηματική μαζική βία. Η αύξηση του επιπέδου της βίας αντιπαράθεσης με το κράτος δημιούργησε μια αναντιστοιχία διαθέσεων και ρίσκου, τόσο μεταξύ του κινήματος και της κοινωνίας, όσο και στο εσωτερικό του ίδιου του κινήματος οδηγώντας το τελικά να σβήσει, εγκλωβισμένο στην μέγγενη της καταστολής και της στρατικοποίησης. Έτσι, ενώ ένα τμήμα της εργατικής αυτονομίας περνά στο διάχυτο αντάρτικο επιπλέοντας την ποικιλή της στρατιωτικής αντιπαράθεσης με τον κρατικό μποχανισμό (κόβοντας τις γέφυρες με τη κοινωνικό υποκείμενο), ένα

άλλο της δημιουργικής αυτονομίας, αποσύρεται, επιστρέφει στην ύπαιθρο ή εντάσσεται στο ριζοσπαστικό κόμμα (η ιτα-λική εκδοχή των πρασίνων).

Για τον Καστοριάδη

Κοινωνική αυτονομία σημαίνει ότι η κοινωνία όχι μόνον θέτει τους δικούς της νόμους απλά και ότι αναγνωρίζει τον εαυτό της ως πηγή των κανόνων της. Παρομίωσ, η ατομική αυτονομία σημαίνει ότι κάποιος δημιουργεί ο ίδιος τους δικούς του νόμους, γνωρίζοντας και πάλι ότι όντως το πράττει και μάλιστα έχοντας πλήρη επίγνωση των επιθυμιών και των απλιθινών αναγκών του. Με αυτήν την έννοια, η αυτονομία σημαίνει την απεριόριστη αμφισβήτηση του νόμου και των θεμελίων του καθώς επίστη και την ικανότητα να δημιουργείς, να πράττεις και να θεσμίζεις. Η ατομική αυτονομία είναι αδύνατη χωρίς την κοινωνική αυτονομία και αντιστρόφως. Επιπλέον, «η αυτονομία των ατόμων έχει ως πλαίσιο την ίση συμμετοχή όλων στην εξουσία, χωρίς την οποία δεν υπάρχει, προφανώς, ελευθερία, όπως ακριβώς δεν υπάρχει και ισότητα χωρίς ελευθερία». Η θεμελιώδης συνθήκη της αυτονομίας είναι η δυνατότητα αμφισβήτησης της παράδοσης, κάτι το οποίο αποκλείει εξ ορισμού όλες τις κοινωνίες που είναι θεμελιωμένες σε «ιερές απλήθευση».

Κάθε κοινότητα είναι εν γένει αυτόνομη και αυτοδημιούργητη. Γίνεται προσπάθεια κειραφέποσης και κειραγώγησης σε κανόνες πολιτικούς θρησκευτικούς, πιθικούς και οικονομικούς. Άλλη κάθη μια κοινωνία είναι αυτόνομη όταν έχει πλήρη επίγνωση ότι δεν υπάρχει μια εξωγενής ή

υπερβατική πηγή των θεσμών και των νόμων της και, βεβαίως, καμιά μετά θάνατον ζωή. Η πρακτική της ατομικής και συλλογικής αυτονομίας προϋποθέτει την αυτονομία της σκέψης, με άλλα λόγια, την διαρκή αμφισβήτηση των θεσμών και των αιτηθειών.

Έχουμε τη δυνατότητα να έχουμε τον έλεγχο στις ζωές μας; Πώς θα μπορέσουμε να έχουμε εξίσου επειθερα δότομα και επειθερα κοινωνία; Πόσο μακριά μπορούμε να πάμε στην κατανόηση της κοινωνίας της οποίας αποτελούμε τημία της; Από τη στιγμή που εμείς δημιουργήσαμε και συνέχως δημιουργούμε την κοινωνία, από τη στιγμή που κάνοντας αυτό μας κάνει αυτό που είμαστε, τότε πρέπει να παλέψουμε για να υπερασπιστούμε αυτή την ικανότητα, αλλιώς θα βρεθούμε να επιτρέπουμε στης θεσμίσεις που εμείς οι ίδιοι δημιουργήσαμε να καθορίζουν το μέλλον μας.

Το άτομο είναι αναγκαίο να είναι αυτόνομο απλά και ικανό να ζήσει με άλλους. Αυτό απαιτεί ότι το άτομο πρώτα αναγνωρίζει και κατόπιν ορίζει τους περιορισμούς της αυτονομίας του, έτσι γίνεται και με την κοινωνία: ο θεμελιώδης ακούστος κάθε κοινωνίας είναι να δημιουργεί και κατόπιν να διατηρεί την ταυτότητά της. Η θεμελιώδης αντίφαση είναι ότι ο σύγχρονος καπιταλισμός από τη μια προσπαθεί να ανάγει τον εργάτη σε μια απλή μπχανή (και τον πολίτη σε απλό καταναλωτή) και την ίδια στιγμή απαιτεί υποκριτικά, από τον εργάτη (και τον πολίτη) να αποδεχθεί, να συμμετέχει και να συνεισφέρει στην διαδικασία της εργασίας (και της πολιτικής).

Βέροια, Γη, Γαλαξίας

"Πολιτική αυτονομία είναι η επιθυμία διεύρυνσης των διαφορών στη βάση χωρίς προσπάθεια σύνθεσής τους εκ των όνω, η έμφαση σε παρόμοιες θέσεις χωρίς την επιβολή "γραμμής", η αρμονική συνύπαρξη των μοναδικοτήτων".

- S. Lotringer & C. Marazzi -

A Y T O N O M I A

Φεβρουάριος 2019

Αύτονομη Πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης